

Sygn. akt II CSK 811/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Z. S.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 7 czerwca 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Wymienione, kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia i jego kognicja na tym etapie

postępowania kasacyjnego nie obejmuje oceny zasadności samych podstaw skargi kasacyjnej.

Skarżącą we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i potrzebę wykładni przepisów, wskazując przepis art. 446 § 4 k.c. Tę drugą przesłankę skarżąca ściśle powiązała ze sformułowanym zagadnieniem prawnym, co nie pozwalało uznać, że traktowała ją jak samodzielną przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Analiza natomiast pierwszej wskazanej przez skarżącą przesłanki, to jest istnienie istotnego zagadnienia prawnego, nie prowadzi do wniosku o jego wystąpieniu. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest takie zagadnienie, które ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga nie tylko jego sformułowania i przytoczenia przepisów prawa, na tle których powstało, ale przede wszystkim przedstawienia argumentacji jurejcznej uzasadniającej tezę o istotności zagadnienia, o możliwej rozbieżnej wykładni wskazanych przepisów. Ponadto skarżący powinien wykazać, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia będzie miało znaczenie nie tylko dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy, ale będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Wątpliwość skarżącej przedstawiona jako zagadnienie prawne oraz uwagi przedstawione jako uzasadnienie tego zagadnienia prawnego nie spełniają wskazanych wyżej wymogów. Skarżąca przy tym pomija, że Sąd Najwyższy już wypowiadał się, co do podmiotowego zakresu stosowania art. 446 § 4 k.c., wskazując, że o tym, kto jest najbliższym członkiem rodziny decyduje faktyczny układ stosunków pomiędzy określonymi osobami, a nie formalna kolejność pokrewieństwa wynikająca w szczególności z przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Wskazywał, że Sąd, dla ustalenia czy występujący o zadośćuczynienie jest najbliższym

członkiem rodziny nieżyjącego, powinien stwierdzić, czy istniała silna i pozytywna więź emocjonalna pomiędzy dochodzącym tego roszczenia a zmarłym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 r., III CSK 279/10, OSP 2012/4/44). Te okoliczności Sady rozstrzygające sprawę ustalały i dokonywały stosownej oceny. Brak aprobaty skarżącej dla dokonanych ustaleń i ocen nie usprawiedliwia twierdzenia o wystąpieniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 w związku z art. 398²¹ k.p.c. z uwagi na sytuację życiową skarżącej.